

1

Помаранчевий сік по п'ятницях не був передбачений. І хоча ми з Розі відмовилися від стандартного раціону харчування, тим самим підвищивши показник спонтанності за рахунок збільшення часу на шопінг, інвентаризацію та утилізацію продуктів, ми вирішили щотижня влаштовувати по три безалкогольні дні. Як я й передбачав, без розкладу це було майже неможливо. Урешті-решт це зрозуміла й Розі.

Споживання алкоголю однозначно припадало на п'ятницю та суботу: лекцій по вихідних не було ні в мене, ні в Розі. Отже, можна було виспатись і зайнятися сексом.

Планування сексу чи принаймні його відверте обговорення було заборонене, але я вивів для себе певну послідовність дій, яка йому передувала: чорничний кекс із пекарні «Блакитне небо», потрійний еспресо від Уота, процес знімання мною сорочки чи поява Греґорі Пека в ролі Аттікуса Фінча з «Убити пересмішника» у моєму виконанні. Щоб мої наміри не були такі очевидні, я призвичаївся виконувати всі дії в різному порядку, а для внесення елемента непередбачуваності щоразу одну з них пропускав, обираючи за допомогою подвійного підкидання монетки.

Я поклав до холодильника пляшку піно-ґрі «Оленяча бухта», яке чудово пасувало до глибоководних гребінців, що їх зранку придбав на ринку в Челсі, і рушив до пральні, розташованої в підвалі нашого будинку. Та коли я повернувся

з білизною, на столі стояли дві склянки помаранчевого соку. Помаранчевий сік та вино несумісні. Якщо випити сік перед вином, він зробить наші рецептори нечутливими до залишкового цукру, який вирізняє піно-ґрі з-поміж інших вин, і залишить тільки відчуття кисляку. Якщо відкласти його на потім, він втратить свої поживні властивості, недарма правила сніданку вимагають лише «свіжого соку».

Розі була в спальні, тож обговорити це з нею негайно було неможливо. У нашому помешканні двоє людей могли бути в дев'яти різних комбінаціях, шість із яких передбачали перебування в різних приміщеннях. У нашому ідеальному помешканні, про яке ми мріяли перед переїздом до Нью-Йорка, таких комбінацій було тридцять шість завдяки спальні, двом кабінетам, двом ванним кімнатам та суміщеній з кухнею вітальні. Омріяна оселя мала бути розташована на Мангеттені, поряд із прямими лініями метро (1 чи А) до медичного факультету Колумбійського університету, з краєвидом на воду та балконом чи майданчиком для барбекю на даху.

Та позаяк наш сукупний дохід складався з однієї зарплатні професора та двох приробітків барменів, а серед видатків була плата за навчання Розі, під час вибору помешкання довелося дечим поступитися — і жодною зі згаданих рис наше житло не вирізнялося. Урешті-решт ми оселились у Вільямсбурзі, у якому жили наші місцеві друзі Айзек і Джуді Еслери, які наполегливо нам його рекомендували. Я не бачив жодних логічних причин для того, щоб (тоді ще) сорокарічному професорові генетики й тридцятирічній аспірантці медичного факультету мав підійти район, який влаштовував п'ятдесятичотирирічного психіатра й п'ятдесятидворічну гончарку, що придбали в ньому житло ще до того, як зросли діти. Платня була висока, а помешкання мало багато вад,

усувати які домоправитель не поспішав. Просто зараз кондиціонер не міг упоратися з нормальною для кінця червня в Брукліні температурою: тридцять чотири градуси за Цельсієм зовні виявилися для нього надмірними.

Через скорочення кількості кімнат та одруження я опинився в стані такої постійної фізичної близькості з іншою людиною, зазнавати якої мені ще не випадало. Присутність Розі стала позитивним наслідком проекту «Дружина», та після десяти місяців і десяти днів одруження я все ще намагався при звичаїтися до статусу складника пари. Деколи я затримувався у ванній довше, ніж це було треба.

Я звирився з телефоном: безперечно, п'ятниця, 21 червня. Це було краще за варіант, у якому я втратив здатність пильнувати за днями тижня. Утім, це означало, що були порушені правила щодо прийому алкоголю.

Мої роздуми перервала поява Розі, що вийшла зі спальні в самому лише рушнику. Це її вбрання я любив більше за решту, якщо не вважати за вбрання цілковиту відсутність одягу. Знову я був вражений її красою й незрозумілим бажанням обрати мене за чоловіка. І, як завжди, за цією думкою прийшла небажана емоція – нестерпний страх того, що одного дня вона зрозуміє свою помилку.

– Що готуєш? – спитала вона.

– Нічого. Я ще не починав готувати. Зараз на стадії підбору інгредієнтів.

Вона розсміялась, і я зрозумів, що хибно інтерпретував запитання. Звісно, якби стандартизований раціон харчування все ще мав чинність, це запитання було б зайве. Тому я проінформував Розі докладніше:

– Гребінці, чий вилов не зашкодив сталості доквілля, з овочами: морква, селера, цибуля-шалот, солодкий

перець, приправлені кунжутною олією. Рекомендований напій – піно-грі.

– Допомога потрібна?

– Нам усім сьогодні треба добре відпочити. Завтра вирушаємо на Наварон.

Незалежно від того, що казав моїми вустами Грегорі Пек, важило лише виконання та зображення лідера, здатного приготувати соте з гребінців.

– А якщо я не зможу заснути, капітане? – промовила з усмішкою Розі та зникла у ванній кімнаті.

Запитання про місцезнаходження рушника я не ставив: уже давно змирився з тим, що її рушник займає вдвічі більше, ніж потрібно, місця й може бути або у ванній кімнаті, або в спальні.

Наше розуміння порядку – на протилежних краях шкали.

Коли ми перебиралися з Австралії до Нью-Йорка, Розі напакувала три величезні валізи. Кількість самого лиш одягу була неймовірна. Моє збіжжя вмістилось у дві сумки ручного багажу. Переїздом я скористався, щоб оптимізувати свої речі, і віддав стереосистему та комп'ютер своєму братові Тревору, повернув ліжко, білизну та кухонне начиння до сімейного будинку в Шеппартоні й продав велосипед.

Натомість Розі лише за кілька тижнів після нашого прибуття до Нью-Йорка додала до своїх численних пожитків гору предметів інтер'єра. Це відразу обернуло помешкання на хаотичне нагромадження вазонів з рослинами, зайвих стільців та непотрібної винної стійки.

Проблему собою являла не кількість речей, а організація простору. Холодильник був уцент забитий напівпорожніми контейнерами з-під паст для бутербродів, соусів та напівзіпсованої молочки. Розі навіть запропонувала орендувати

Мені часто дорікають, ніби я зловживаю цим словом, але будь-яка розумна людина погодиться, що крах сім'ї моїх найближчих друзів, у яких, до речі, є двоє неповнолітніх дітей, цей термін характеризує адекватно. Джин і Клавдія мешкали в Австралії, проте ця ситуація могла спричинити подальше руйнування мого розкладу.

Ми розмовляли з Джином по скайпу, але зв'язок виявився кепським. До того ж Джин, мабуть, був нетверезий. Ділитися подробицями він не поспішав, можливо, тому що:

1. Люди взагалі не вельми люблять говорити про своє ставленні до життя.
2. Він повівся як бовдур.

Він пообіцяв Клавдії облишити свій проєкт – переспати з жінками з кожної країни світу – і не дотримав свого слова. Це сталося на конференції у шведському місті Гетеборзі.

– Доне, прояви хоч краплю співчуття, – попросив він. – Які взагалі були шанси, що вона мешкає в Мельбурні? Вона ж ісландка!

Я зазначив, що я австралієць і мешкаю в Сполучених Штатах. Звичайний контрприклад, що спростовує припущення Джина про те, що люди залишаються у своїх країнах.

– Добре, але Мельбурн! І вона знайома з Клавдією. Які загалом на це були шанси?!

– Важко обчислити. – Я зазначив, що Джину було б варто поцікавитися цим до того, як він вирішив збагатити свій список ісландією. Проте якщо він таки хоче знати достеменно, мені знадобиться інформація про міграційні процеси й дані про соціальні та професійні зв'язки Клавдії.

Був ще один чинник.

– Щоб максимально точно визначити ймовірність, мені краще треба знати, скільки жінок ти спокусив після того, як

пообіцяв цього не робити. Вочевидь, імовірність буде до них пропорційна.

– А це має значення?

– Якщо тобі потрібна точна відповідь. Гадаю, значення відрізняється від нуля.

– Доне, конференції, особливо зарубіжні, не беруться до уваги. Саме тому люди на конференції і їздять. Це всім відомо.

– Якщо Клавдія це знає, то в чому проблема?

– Не можна попадатися. Що трапилося в Гетеборзі, лишається в Гетеборзі.

– Напевне, ісландка про це не знала.

– Вона ходить до того самого книжкового клубу, що й Клавдія.

– Книжкові клуби є винятком із правил?

– Забудь. У всякому разі все скінчено. Клавдія мене вигнала.

– То ти безхатько?

– Певною мірою.

– Неймовірно. Ти повідомив декана?

Декан з науки Мельбурнського університету дуже переїмалася репутацією закладу. Здається, безхатній очільник кафедри психології, за її власним висловом, «не пасував би університету».

– Я взяв творчу відпустку, – сказав Джин. – Можливо, загляну до Нью-Йорка та проставлюся тобі пивом.

Було б неймовірно: не пиво, яке я міг придбати й сам, а сама можливість появи мого найдавнішого друга у Нью-Йорку.

За винятком Розі та родини, у мене було шість друзів. Залежно від тривалості нашого знайомства їх можна було перелічити в такому-от порядку:

1. Джин – часто дає недоречні поради. Має широкий теоретичний досвід людської сексуальності, обумовлений, як мені здається, надлишковим як для п'ятдесятисемирічного чоловіка лібідо.
2. Клавдія – дружина Джина, клінічна психологиня й найраціональніша людина серед усіх, кого я знаю. Доки Джин не пообіцяв змінитися, вона виявляла неабияку терплячість до його походеньок. Мене непокоїло, як усе це відіб'ється на їхній доньці Юджені та Карлі, Джиновому синові від першого шлюбу. Юджені вже виповнилося дев'ять, а Карлу – сімнадцять.
3. Дейв Бехлер – інженер з холодильного устаткування, з яким я познайомився на бейсбольному матчі під час нашої з Розі першої поїздки до Нью-Йорка. Тепер ми щотижня збираємося на обов'язкові чоловічі посиденьки, щоб потеревенити про бейсбол, холодильники та шлюб.
4. Соня – дружина Дейва. Попри незначну надлишкову вагу (ІМТ – двадцять сім) вона дуже вродлива й незле заробляє, працюючи головним бухгалтером у клініці екстракорпорального запліднення. Це дуже непокоїть Дейва, якому здається, що вона може піти від нього до когось вродливішого чи багатшого. Дейв і Соня намагалися зачати дитину за допомогою ЕКО (хай як дивно, але не в тій клініці, де працювала Соня й де, я був певен, вона могла б дістати і знижку, і доступ до найкращих генів). Нещодавно вони досягли своєї мети, і дитина мала народитися перед Різдом.
5. Айзек Еслер (на рівних правах) – психіатр-австралієць, якого я свого часу вважав за кандидата в батьки Розі.
5. Джуді Еслер (на рівних правах) – американка, дружина Айзека. Джуді виготовляє кераміку й збирає пожертви на добротинність і наукові дослідження. Також саме вона

зробила деякі з предметів декору, що зараз захаращують наше помешкання.

Шестеро друзів, якщо припустити, що Еслери все ще були моїми друзями. Ми не спілкувалися шість тижнів і п'ять днів – саме стільки часу минуло від інциденту з блакитним тунцем. Та навіть четверо друзів – це більше, ніж я будь-коли мав. І тепер було цілком імовірно, що всі вони, за винятком Клавдії, будуть одночасно зі мною в Нью-Йорку.

Я негайно поцікавився в декана медичного факультету, професора Девіда Боренштейна, чи може Джин провести тут свою творчу відпустку. Джин, як за збігом обставин натякає його ім'я¹, генетик, хоча й спеціалізується на еволюційній психології. Він міг обирати між факультетами психології, генетики чи медицини, та я був проти психологічного: більшість психологів не підтримують теорії Джина, а мені здалося, що конфліктів Джину в житті наразі й так вистачає. Розуміння цього потребувало від мене рівня емпатії, на який я до спільного життя з Розі не був спроможний.

Я повідомив деканові, що Джин навряд чи захоче працювати на повну ставку. Девід Боренштейн був знайомий із правилами щодо творчої відпустки, яку мав оплачувати Джинів австралійський університет. Не була для нього таємницею й репутація Джина.

– Якщо він погодиться стати співавтором кількох статей і триматиме руки подалі від аспіранток, я виділю йому кабінет.

– Звісно, домовилися.

У справі публікацій з найменшими витратами сили Джин був експертом. Тож матимемо купу часу, щоб поспілкуватися на цікаві теми.

¹ Gene – ген (англ.). (Тут і далі прим. пер.)